

**Sint Paulus in Rom. 8:19 : “De schepping ziet er reikhalzend
naar uit dat God ons openbaart wie de kinderen Gods zijn...”**

***Een Evaluatie
van de
Bijbelse Ontstaansgeschiedenis***

– Uit de geschriften van Don Guido Bortoluzzi –

Met commentaar van Renza Giacobbi

*Deze vertaling, vanuit het Engels, dateert uit februari 2013.
De originele tekst is in het Italiaans.*

Inleiding

De Bijbel is het boek bij uitstek van het 'Woord van God' en het begint en eindigt met boeken die ons voor raadsels stellen. Het gaat hier om de eerste hoofdstukken van Genesis, die over de ontstaansgeschiedenis gaan, en het hele boek Openbaring. Het lijkt alsof er door Gods wil twee verzegelde deuren zijn geplaatst, één vooraan en één achteraan de Heilige Schrift, alsof God in het proces van de openbaring van Zichzelf en zijn werken ruimte had gelaten voor het mysterie dat Hij op het geschikte moment wilde meedelen nadat aan bepaalde voorwaarden zou zijn voldaan. Te denken valt aan het vermogen van de wetenschap om de essentie van bepaalde onderwerpen correct en uitgebreider weer te geven zoals thans met de genetica en astrophysica. Dat staat ook niet los van de ophanden zijnde wederkomst van Christus en de afsluiting van een periode die aan de komende nieuwe wereld voorafgaat als onze aarde aldan totaal zal zijn vernieuwd en niet langer zucht onder de weëën van een moeizame zwangerschap. Momenteel is het grootste deel van de mensheid agressief en tegen zichzelf gekeerd en is niet in staat om de leer van het evangelie te aanvaarden of toe te eigenen, wat het middel is om zich boven het dierenrijk uit te tillen en dichter bij Gods rijk te komen.

Deze wending in de tijd vereist dat de volledige waarheid aan de mensheid wordt kenbaar gemaakt opdat het zijn eigen toestand kan waarnemen en wordt aangespoord om in een nieuwe en gerechtvaardigde relatie met de Heer te komen.

Daarom, indien deze twee bijbelboeken door Gods wil zijn verzegeld, spreekt het vanzelf dat de mens deze niet volledig kan uitleggen. De mens probeert te begrijpen, hij veronderstelt, maakt gissingen, maar de volle Waarheid blijft verborgen totdat de Heer besluit de deuren te openen.

Eindelijk blijkt de door God gekozen tijd te zijn bereikt! Hij heeft zich verwaardigd om de mensheid over duistere punten van het boek Genesis in te lichten, gebruik makend van een eenvoudig priester van een bergparochie, Don Guido Bortoluzzi. Bijna gelijktijdig, in 1989, sprak onze Lieve Vrouwe in een reeks boodschappen tot de priester Don Gobbi, oprichter van de Mariale Priesterbeweging, waarin Zij meer in het bijzonder inging over de betekenis van het boek Openbaring.

De door Don Guido ontvangen openbaring maakt duidelijk hoe de mens onstond. De Mozaïsche concepten, die wij uit Genesis kennen, worden daarmee bevestigd, terwijl sommige aspecten een diepere verklaring krijgen. Hierdoor wordt alles eenvoudiger en logischer. Er wordt hiermee een punt gezet achter de oeverloze discussie tussen de zogenaamde creationisten en evolutionisten. Het is correct om in tijdsmatige opvolging een trapsgewijze voortzetting te zien van de ene naar de andere diersoort, terwijl het essentieel is om in de vorming van iedere soort 'afzonderlijk' een direct ingrijpen van God te zien. De wetenschappelijke benadering hanteert uitgangspunten die diametraal tegenover elkaar staan of daar ergens tussenin liggen en oppert theorieën die aanvechtbaar zijn omdat ze niet langs experimentele weg kunnen worden getoetst. Ze reiken daarom niet verder dan hypothesen, die uit hun aard nooit aanspraak kunnen maken op absolute geldigheid. Met deze onzekerheid geconfronteerd, is God de enige die uitsluitsel kan geven over de oorsprong van de mens en zijn ontstaansgeschiedenis - Hij is immers zijn Maker.

Een door God *aangestuurde schepping* middels een vorm van 'bemiddeling' geeft op al deze theorieën antwoord. Bemiddeling geeft aan dat God datgene als een 'middel' of instrument gebruikt tijdens de creatie van om het even welke soort, de mens inbegrepen, wat als vrouwtje van de soort onmiddellijk aan de nieuwe soort voorafgaat. In zo'n vrouwtje nu implanteert Hij de daaropvolgende schepping. De term 'schepping' geeft aan dat God uit het niets de gameten van de eerste cel van het eerste en tweede individu van de nieuwe soort maakt, en dat Hij niet iets dat reeds bestaat op een hoger plan brengt. We zullen daar later op terugkomen. Iedere pseudomoeder van de twee voorvaders - één pseudomoeder voor elke nieuwe soort - dient slechts als incubator, couveuse, of draagmoeder, omdat er geen genen van haar eigen soort aan de

nieuwe soort worden overgedragen. In het bijzonder bij de menselijke soort, en anders dan bij de soorten die daaraan voorafgingen, stortte God zijn eigen Geest in, waarmee de mens 'geestelijk levend' werd.

Nevens dat Gods Geest aan de mens werd overgedragen, dient te worden begrepen dat het God was die beide gameten van de man en vrouw creëerde, die samen de eerste cel van de eerste mens vormden. Don Guido heeft dit belangrijke concept destijds aan de Patriarch van Venetië meegedeeld, Albino Luciani, met wie hij samen op het seminarie zat en degenen is die later paus Johannes Paulus I zou worden. Deze had er geen moeite mee te verklaren dat God tegelijk Vader en Moeder van de Mens was, waarbij hij kennelijk aan Don Guido's woorden geloof hechtte.

God legt ook het verschil uit tussen kinderen of 'zonen van God' en 'kinderen van de mens'. De eersten zijn de legitieme afstammelingen van de door God geschapen mens in zijn perfecte staat, die in de perfect gecreëerde staat zijn gebleven omdat ze 'genetisch zuiver' waren, terwijl de tweede categorie de illegitieme afstammelingen zijn van de 'mens' Adam die door de 'oerzonde' biologisch 'verontreinigd' waren geraakt. Er is sprake van oer- of erfzonde omdat het aan het begin van de mensheid stond.

Dan volgt het verslag van de zondeval, wat niet slechts een zonde uit trots en arrogantie was. Het was ook een zonde uit ongehoorzaamheid en een kwaad doen door een concrete daad van hybridisatie van de menselijke soort, die door onze stamvader Adam werd begaan, die 46 chromosomen had en de eerste was van de genealogische levensboom. Dat geschiedde omdat hij seksuele betrekkingen had met het enige vrouwtje van de soort die onmiddellijk aan de mens voorafging. Zij kwam chromosomaal overeen omdat zij bij uitzondering door God van 47 chromosomen was voorzien met het oog op haar taak als 'surrogaatmoeder' voor de zonen van God. Zij behoorde tot de wilde genealogische boom van de voorvaders die van nature 48 chromosomen had. De 'generatieve' seksuele daad veroorzaakte een biologische vervuiling of ontregeling, en leidde tot een psychosomatische regressie in de illegitieme hybride tak. Dit had tot gevolg dat menselijke individuen ontstonden die er als dieren uitzagen, sommigen met 46 chromosomen en weer anderen met 47. Hun karakters waren zodanig misvormd dat ze op de dieren van een minderwaardige soort geleken. Het was deze involutie, die genetisch aan de geschonden afstammelingen werd doorgegeven, die deze mensen het aspect van hominiden gaf.

Ook die andere tak – die van Adams pure en legitieme afstammelingen, de zonen van God, die veel generaties onaangetast bleven – werd door onderlinge vermenging gaandeweg in de verdorven tak opgenomen waardoor alle mensen 'geleidelijk aan' door de gevolgen van de erfzonde werden besmet. Dit is de verklaring van de cryptische uitdrukking in het tweede vers van Genesis 6 – die bijbelkenners eeuwenlang voor raadsels stelde. Dit vers spreekt van *“de zonen van God, die naar de dochters van de mensen keken en zagen dat zij aangenaam waren om naar te kijken, en zij kozen van die dochters naar wat hun hart begeerde.”* Dit was omdat die meer op hun voorvader Adam leken. Deze zonde stond aan het begin van een afschuwelijke tragedie voor de mensheid, omdat het de oorsprong is en ware oorzaak van elk soort lijden. Want niet alleen bracht dat binnenin de menselijke natuur genetische afwijkingen die tevens de immunologische verdediging aantastten, maar het introduceerde ook de basale dierlijke instincten van agressiviteit en eigenmachtig handelen. Alhoewel gevallen van 47 chromosomen – zoals typisch voor het Down syndroom – zeldzaam zijn geworden na ontelbare door God geleide selecties, zijn we toch allen dragers van heel wat chromosomale afwijkingen. De erfzonde is dus genetisch ontstaan en doorgegeven, of *“biologisch”*, zoals paus Benedictus XVI het exact formuleerde tijdens zijn algemene audiëntie van 10 december 2008.

Nadat de zonen van God – de zuivere directe afstammelingen – waren uitgestorven en de hybride mens een dieptepunt had bereikt, en nadat een aantal catastrofes,

waaronder de zondvloed, de meest verdorven takken had afgebroken, zorgde God voor een herstel van de overlevenden. Alleen Noachs familie redde Hij van de zondvloed, wiens kinderen niet genetisch zuiver waren maar toch minder verontreinigd dan al die anderen. Pas daarna onstond de scheiding tussen de rassen.

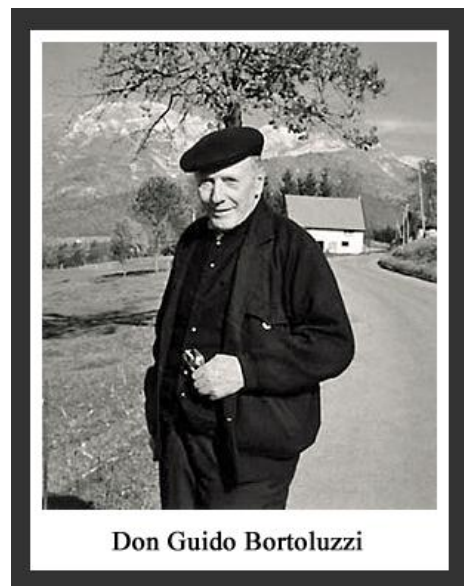
De vermenging van karakters van individuen die tot verschillende degeneratieve groepen behoorden met diegenen die tot de superieure groep behoorden heeft anthropologen op het verkeerde been gezet. In de oude geologische lagen bevinden zich verschillende soorten hominiden en vondsten daarvan hebben ze als bewijs gezien van een spontaan evolutionair proces. Zij bevonden zich niet in een positie om bij hun ontdekkingen onderscheid te maken tussen de vondsten die tot de involutiefase behoorden en die tot Gods regeneratief werk behoorden of her-evolutiefase.

Toen God besloot dat de tijd rijp was geworden omwille van het feit dat de mens weer over een voldoende gezonde geest beschikte en voor zijn daden verantwoordelijk kon worden gesteld, zond Hij, zoals dat heet, 'in de volheid der tijden' zijn Zoon Jezus om de mensen van goede wil met Gods Geest te verrijken, diezelfde Geest die God wegens de erfzonde in de verdorven tak daaruit had teruggetrokken (Gen. 6:3). Immers, Gods Geest kan niet in verdierlijkte mensen verblijf houden. We mogen zeggen dat het proces van de lichamelijke verlossing, of het herstel van lichaam en psyche, miljoenen jaren geleden aanving en dat de door Christus volbrachte geestelijke verlossing een tweede schepping is.

Wie was Don Guido?

Don Guido Bortoluzzi, de pionier van dit wonderbaarlijk inzicht, werd door God als intermediair verkozen tussen God zelf en de mensheid. Don Guido werd in 1907 in Puos d'Alpago geboren, een dorpje in het noordoosten van Italië op ongeveer twintig kilometer van Belluno. Zijn ouders waren lagere school leraren. Don Guido voelde zich tot het priesterschap geroepen toen hij nog maar twaalf jaar oud was. Dat was aan het eind van de Eerste Wereldoorlog. En hij ging toen naar het seminarie. Tijdens zijn seminarietijd kreeg hij de eerste voorspellingen over zijn toekomstige dagen als 'profeet'. In 1922 profeteerde St. Johannes Calabria aan de rector van het seminarie, waar de jonge Guido toen bijstond, dat hij als oudere man een

boek zou schrijven over de bijbelse Genesis. Zes jaar later, toen Guido in zijn tweede theologiejaar was, deed een charismatisch priester uit Bolivia, de eerwaarde Mateo Crawley, een voorspelling over hem ten overstaan van al de aanwezige priesters, dat hij openbaringen van de Heer zou krijgen over duistere punten die betrekking hadden op Genesis. Bij die gelegenheid voorspelde Mateo Crawley ook dat een andere seminarist, Albino Luciani geheten, tot de hoogste rangen van de kerkelijke hiërarchie zou opklimmen, maar dat dit helaas van heel korte duur zou zijn.¹ Na nog eens vier jaar, aan de vooravond van zijn priesterwijding, spoorde zijn mentor hem aan om *"de Heer te danken als Hij hem het geheim van de erfzonde zou hebben geopenbaard, omdat wij dankzij die kennis een volledig begrip kunnen krijgen van de verlossingseconomie."*



¹ Opmerking vertaler: Albino Luciano werd in 1978 paus en is de geschiedenis ingegaan als paus Johannes Paulus I. Zijn pontificaat duurde slechts 33 dagen.

Als priester in zijn eerste parochie kreeg hij een onverklaarbaar en onverwacht bezoek van Teresa Neumann, de welbekende Duitse mystica, die hem vertelde dat de Heer een groot plan van zijn Barmhartigheid voor hem had, en zij raadde hem aan alles op te schrijven. Zij voorspelde hem ook een leven van groot lijden.

Maar er is meer. In 1945 toen hij parochiepriester was in Casso, gebeurde er iets uitzonderlijks. In de geest en 18 jaar voordat het plaatsvond zag hij met alle tragische details de catastrofe van de Vajontdam.²⁾ Hij waarschuwde de burgemeesters en parochiepriesters van de betrokken plaatsen, maar omdat de dam nog niet bestond, zag niemand het gevaar. Men nam hem niet serieus en zijn brieven werden vernietigd. Bovendien raakte hij onder collegapriesters bekend als ‘die visionair’ en werd hij sindsdien nogal vreemd bevonden.

In 1972, toen hij ontmoedigd was geraakt en zich zorgen maakte over het gebrek aan medewerking van de parochie in Chies d’Alpago en hij zichzelf als een morele mislukking zag, bezocht de Heer hem met een langdurig visioen waarin Don Guido de schepping van het heelal zag en ook de eerste Mens in zijn natuurlijke omgeving; ten slotte zag hij de geboorte van de eerste Vrouw die de Heer had voorbestemd om de legitieme partner van de Mens te zijn. Tevergeefs trachtte hij zijn ervaring met zijn overste te delen, maar het bleek dat niemand bereid was zich te verdiepen in wat zulk een ongeloofwaardig verhaal leek.

Er waren andere en kortere visitaties waarin Don Guido de erfzonde zag, het doodgaan van Abel; hij zag ook de afstammelingen van Kaïn, van hem die de eerste hybride mens was, wat wij tegenwoordig allen zijn.

Don Guido stierf op 84-jarige leeftijd na zich een leven lang aan zijn priesterlijke taak te hebben gewijd en aan de bestudering van zijn persoonlijke interesses: archeologie, paleontologie, anthropologie, genetika en alles wat verband houdt met het ontstaan van de aarde en van de mensheid. In het begin werd zijn belangstelling voor deze gebieden getrokken door de verschillende profetieën die hij had ontvangen, een belangstelling die later door de wens werd gevoed een correcte interpretatie te geven aan de ontvangen ‘openbaringen’.

Hij bracht zijn laatste levensjaren door in een rusthuis na ontelbare vernederingen te hebben ondergaan door zijn oversten en collega priesters. Hij heeft de voldoening niet mogen smaken te zijn geloofd of zijn geschriften in drukvorm te hebben zien uitkomen. Die werden pas na zijn dood verzameld en uitgegeven.

Het Visioen van Don Guido

In het midden van de nacht, het was 14 augustus 1972, of zo u wilt in de vroege ochtend van de 15^e op het feest van Maria ten hemelopneming, kreeg Don Guido, toen 65 jaar oud, een onverwacht bezoek van een engel. Die wekte hem en bereidde hem voor op de komst van Onze Lieve Vrouwe alsook van de eerste Vrouw. De ene maakte zich bekend als *“de Moeder van Jezus en de Moeder in de Geest van alle verlostten”* en de andere als *“de natuurlijke moeder van de zonen van God”*. Het hoeft geen betoog dat Don Guido hier erg verbaasd over was.

Ze vroegen hem zijn Bijbel ter hand te nemen. Niet de meest recente die uit drie delen bestond en in de buurt lag, maar de Bijbel met het commentaar van de priester Marco Sales, waarbij het Oude en Nieuwe Testament in één deel waren samengebon-

² Opmerking vertaler: Pas in 2010 is de exacte oorzaak van de Vajontdam-catastrofe aangetoond. Indertijd meenden de ingenieurs via een gecontroleerde aardverschuiving van het bergmassief achter de dam de geobserveerde problemen te kunnen beheersen. Berekend was dat bij het wegschuiven van het bergmassief in het stuwmeer een vloedgolf van maximaal 20 meter zou ontstaan (het waterpeil stond destijds 25 meter onder de damtop). Het bleek een gigantische vloedgolf te worden van 200 meter boven het waterpeil, die zich naar het bewoonde dal verwoestend omlaag stortte! Het falen der ingenieurs was aan gebrekkige kennis te wijten, grove zelfoverschatting en het bewust negeren van signalen die op een ander resultaat wezen dan de berekeningsmodellen.

den. Zo werd de onafscheidelijkheid van beide delen benadrukt. Het onderstreepte ook de bewering van Sales dat de bijbelse Genesis aan Mozes moet worden toegeschreven, een gegeven dat door sommige moderne bijbelgeleerden wordt ontkend. Toen de twee vrouwen zich terugtrokken, verscheen de Heer die zich als “Ik Ben” presenteerde.

De Heer wijst onmiddellijk op een fundamenteel aspect: *“Deze nieuwe openbaring vervangt niet de Mozaïsche Genesis, maar neemt die in zich op en verduidelijkt die.”* En gaat Hij verder: *“Ik zal je leren om in dat boek de dingen die je niet begrijpt tussen de regels door te lezen [en aldus] aan Genesis een juiste uitleg te geven”.*

De Eerste Mens

Het visioen vangt aan met een landelijk tafereel. Een bijzonder knappe en lenige man, de Jongeman, is bezig een honingraat te plukken om naar het vrouwtje van de voormenselijke soort te brengen, die op het punt staat het Meisje te baren, die naderhand als zij groot is geworden zijn legitieme partner moet worden. Verder in het verslag zal de Heer uitleggen dat de pasgeborene de vrucht is van een nieuwe creatie waarvan de eerste cel door de Heer in de uterus van dat vrouwtje werd geïmplant, die hier als surrogaatmoeder fungeerde. Dat vrouwtje was van een soort die aan de menselijke soort voorafging. Eenzelfde gebeurtenis had vóór de geboorte van de Jongeman plaatsgevonden, die zich nu op de blijde gebeurtenis voorbereidt. Het tafereel dat de Heer openbaart, vindt in een gebied plaats tussen de Zwarte en Caspische Zee, niet ver van het tegenwoordige Ninivé. De gebeurtenis situeert zich aan het eind van de Eocene periode ter afsluiting van de schepping van de grote zoogdieren.

Het woonoord is heel mooi. Het ligt in het voorgebergte van de hooglanden en is rijk aan vegetatie. Het strekt zich uit naar een grote vlakte die bedekt is met rijpende en spontaan opgroeiende graanachtige gewassen. De zon staat hoog en de hemel geeft een serene aanblik. De Jongeman heeft duidelijk heel wat werk verzet als we zijn huis in ogeschouw nemen dat hij halfopwaarts in een ruimte tussen twee natuurlijke richels heeft gebouwd met muren van mergelsteen die helemaal vlak zijn en loodrecht omhoog staan. Hij heeft door middel van holle bamboestokken water in het huis geleid. Hij had ook met gebruik van leren riemen en scherpe stenen en dijbenen van dieren een aantal werktuigen gemaakt. In het huis staan een houten tafel en stoelen en er zijn verschillende kommen die van de schedels van graseters zijn gemaakt waarvan hij de oogholtes met pek had dichtgesmeerd.

Aan de muur hangen een aantal zakken van dierenhuid en op tafel liggen schrapers om dierenhuiden te villen, en ook priemen. Dat alles was keurig gerangschikt. Er was ook een soort bijl die bovenop een kastje lag. De deur was van gewoven riet en er waren twee raamachtige openingen waardoor licht in huis viel. We moeten niet verbaasd staan over de aanwezigheid van dit ingenieus handwerk, want de Man, de eerste Mens, was nog niet met de erfzonde belast, maar was volmaakt. Hij was dus uitzonderlijk intelligent, meer dan enig moderne wetenschapper die onvermijdelijk in zichzelf de door de erfzonde veroorzaakte gebreken draagt, zelfs als we ze niet kunnen onderscheiden, want er bestaat geen vergelijkingsmodel. Het spreekt trouwens vanzelf dat het God was die hem taalvaardigheid en het gebruik van vuur had bijgebracht.

Het tafereel gaat verder en richt zich op de voormenselijke familie in de vallei, waar een vrouwtje verblijft die op het punt staat te baren. De Heer noemt deze beesten ‘voorouders’, en Hij nodigt Don Guido uit hun lichamelijke kenmerken te bestuderen. Het zijn geen echte apen, in elk geval niet zoals wij die kennen. Hun soort is inmiddels uitgestorven, of beter, het zuivere ras bestaat niet meer door hybridisatie met de menselijke soort. Hun voorouderlijke kenmerken hebben wij in onszelf opgenomen, maar in verzwakte vorm als gevolg van veelvuldige selectie. Want in onze dagen zijn we allen de vrucht van die kruisbevruchting die de ‘erfzonde’ wordt genoemd. We zullen daar later op terugkomen.

Het uiterlijk voorkomen van deze voorouders was uitgesproken lelijk. Ze waren net iets meer dan een meter lang en stonden rechtop, de huid was roodachtig en spaarzaam bedekt met borstelig zwart haar. Hun korte poten besloegen ongeveer een derde van hun totale lengte. Hun armen reikten tot aan de kuiten terwijl hun voeten klein en stomp waren. Ze hadden brede schouders en smalle heupen. Hun aangezicht was plat met een laag voorhoofd waaronder wijd open neusgaten in plaats van een neus. Er was geen kin en de mond was breed en reikte bijna tot aan de oren. De mannetjes hadden lange puntig gevormde oren die rechtop stonden en zo'n 5 tot 6 centimeters boven hun platte schedel uitstaken. Als ze voortbewogen flapten ze op en neer. Ze leken meer op de lange oren van een of ander schaap. Het waren gehoorzame tamme beesten die geschapen leken te zijn om de mens bij hun zware veldarbeid te helpen of bij andere eenvoudige taken zoals stenen sjouwen. Hun ogen hadden haast een menselijk soort uitdrukking, en ze waren natuurlijk slimmer dan honden. De toon van hun stem wijzigde om aan te geven wat ze wilden, ze konden niet praten. De Heer noemde hun soort de 'wilde boom' om onderscheid te maken met de menselijke soort die de 'boom des levens' werd genoemd [in geestelijke zin]. De aardse tuin, of het paradijs, besloeg de gehele aarde want de gehele schepping leefde in onderlinge harmonie.

Na dit landelijk tafereel, waar we later in dit verhaal op terugkomen, verandert het visioen radicaal en toont God aan Don Guido de schepping van het heelal, de sterren, de aarde, de maan en het ontstaan van het leven hier op onze planeet. Tegen een zwarte achtergrond verschijnt een hoofdletter A, enigszins schuin geschreven, wat de Heer de 'Alfa' noemt, die symbool staat voor de Schepper. Naast deze A staan zes punten in twee groepen: de eerste groep bestaat uit vier en de tweede uit twee punten. Deze symboliseren de zes stadia of scheppingsdagen. In de zwartheid van de hemel verschijnt een open hand die roze-achtig is en transparant [om Gods creatieve werk uit te beelden]. Vanuit de palm van die hand komt een vonkenregen die langs de vingers in geometrische patronen uiteen waaiert. In allegorische voorstelling zijn dit de subatomaire deeltjes die in het Mozaïsch scheppingsverhaal eenvoudig 'licht' worden genoemd. Deze markeren de schepping van ruimte en tijd als de twee onmisbare ingrediënten, waardoor de gehele schepping kan bestaan. Dit is het eerste stadium of de eerste dag. Aan dit 'begin' ging het oneindige niets vooraf, de duisternis: koud, zwigend en ondoordringbaar voor zowel licht, hitte of geluid, indien die al zouden hebben bestaan. Alleen God bestond in onmetelijke oneindigheid; pure Gedachte die voor onze door de erfzonde beperkte geest ondenkbaar is.

Toen de omgeving vol was van deze rondzwermende vonken, verdween alles en werd het opnieuw donker. Toen verscheen een stipje dat continue een intens wit licht uitstraalde. Rondom die stip vormden zich andere lichtgevende witte stipjes. Toen hun aantal toenam gingen ze op ordelijke manier rond de oorspronkelijke stip draaien, terwijl ze in een uitdijende spiraal naar buiten dreven. Dit was het tweede stadium of de tweede dag. Dit stadium omvatte de schepping van het atoom en de daarmee verband houdende materie waar de sterren in het heelal en alle elementen uit bestaan.

De oerknalgedachte spreekt dit visioen niet tegen omdat deze gedachte de nadruk op het tweede gedeelte van het proces legt. De oerknal verklaart het ontstaan van galaxieën, maar geeft niet aan waar de energie vandaan kwam die tijdens de oerknal in materie werd omgezet. Dat wordt hier in het eerste scheppingsstadium verklaard.

In de stroom witte sterren ziet Don Guido in zijn visioen een ronde massa tevoorschijn komen. Deze is groter dan de rest en wordt nu door een rood uiziende bol getroffen, die licht afgeeft en vonken. De twee zijn even groot met dit verschil dat de rode een lange wit-blinkende staart heeft. Het is dus een komeet. Na de inslag verdwijnen beide in een zwarte wolk uit het zicht.

Bij het uiteendrijven van de zwarte wolk komt de aarde tevoorschijn als een opaal-witachtige bol. De aarde was nog steeds kaal en zonder water, bergen en valleien. Het oppervlak is overal identiek, uitgezonderd een ijskegel op de noordpool met

twee cirkelvormige wolken die de top bedekken. De zuidpool is wijdopen en vlak. In plaats van een ronde bol leek de aarde meer peervormig te zijn, wat betekent dat de gloeiende kern zich niet in het centrum bevond maar in de richting van het zuidelijk halfrond. Door de extra hitte die dit veroorzaakte, waren er grote spanningen in de aardkorst waardoor deze dunner werd en de gloeiende massa binnenin moeilijker kon vasthouden. Dit was het derde stadium of de derde dag.

Dan begint de nog steeds kale aarde plotseling heftig te bewegen en schudden. Aan de achterkant vindt een explosie plaats in een regio die overeenkomt met de Stille Oceaan. Enorme stukken aardkorst worden in de lucht geworpen, een tumultueuze en gigantische rookwolk met zich meeslepend. Na uitzonderlijk hoog te zijn gesmeten vallen sommige van deze massa's op de aarde terug en vormen op die manier kraters en hoge bergen. Een deel valt niet terug. Deze gigantische zwevende massa's worden door hun onderlinge aantrekkingskracht naar elkaar toegetrokken en zo vormt zich tenslotte de maan. Dit is het vierde stadium.

Twee van de directe gevolgen van de explosie waren een verschuiving van de aardas – wegens de initiële tegenkracht – en het in gang zetten van de continentale drift, in een spontane reactie om de angstwekkende afgrond te dichten die door de explosie was veroorzaakt. Met de toevloed van water onstond alzo de Stille Oceaan. Op de randen van de afgrond glijden gigantische brokken aardkorst in de immense krater terwijl aan de keerzijde van de aarde een plotselinge formatie ontstaat van diepe ravijnen die in de dwarsrichting lopen van de noord-zuid as, gekend als de Mid-Atlantische Rug die zich van de Noord- tot Zuidpool uitstrekt. Daaruit ontstond het S-vormig bekken van de Atlantische Oceaan. Met iedere volgende explosie in belendende percelen van de Stille Oceaan [opnieuw het voorwerp van beroering omdat deze door het nieuwe litteken kwetsbaar was gemaakt en vatbaar voor verandering] groeien de zojuist besproken ravijnen – aan de keerzijde – tot de Atlantische Oceaan uit.

De andere groep punten, die door een kleine afstand van de eerste vier waren gescheiden, betreffen de vijfde en zesde scheppingsdag. Dat wil zeggen, de schepping van het planten- en dierenrijk, die symbolisch op de vijfde dag zijn verenigd. En dan vindt op de zesde dag de schepping van Man en Vrouw plaats. In dit laatste stadium introduceert God het geestelijk element, de 'omega' die de zonen van God symboliseert.

Na dit panorama dat de gehele schepping overzag, keert het visioen naar het punt terug waar het een aanvang nam. We zijn weer bij de scène toen de 'vrouwelijke voorouder' op het punt stond het Meisje te baren, de eerste Vrouw. Het is de zesde dag. Het toneel van de geboorte zelf wordt in allegorische beelden getekend om Don Guido's gevoeligheid te sparen. De pasgeborene moest het laatste meesterstuk van de schepping zijn, of om in de taal van de ongelovigen te spreken: de vertex van het phylum van de soort. Hierna zouden er geen nieuwe soorten meer ontstaan.

De Heer noemt deze vrouw een 'brug', een term die Don Guido niet begreep en daarom legt de Heer uit: *"Zij had een 'bruggenhoofd' moeten zijn, maar de mens, aanmatigend en ongehoorzaam, zorgde dat zij een 'brug' werd – een brug tussen de twee soorten, dat wil zeggen tussen de pure en legitieme zonen van God en hun voorouders."* Don Guido zou deze uitleg pas aan het eind van de 'openbaring' volledig begrijpen. Hij vatte het in de volgende woorden samen: Het 'bruggenhoofd' was het vrouwtje van om het even welke soort wiens uterus door God werd benut voor zijn creatief werk. Het was voor de foetus een soort incubator en voedvrouw. Van de pseudo- of surrogaat-moeder ontving het geen enkele gen omdat het een totaal nieuwe schepping was. [Het 'bruggenhoofd' is hier de funderingspijler aan het begin van een brug waarop de boog rust die naar de overkant gaat.]

In plaats daarvan verwijst de term 'brug' naar die vrouwelijke voorouder die twee jaar na de geboorte van het Meisje gemeenschap had met de ongehoorzame mens.

Door de overdracht van haar eigen genen kon zij een brug vormen tussen de twee soorten. Hierdoor werd een hybride zoon gecreëerd, Kaïn genaamd. Op deze manier werd gestalte gegeven aan de nieuwe hybride en illegitieme menselijke soort, bekend staande als de ‘zonen van de mensen’ of eenvoudiger de ‘zonen van de Mens [Adam]’ – Adam betekent in het Hebreeuws ‘mens’. Tijdens dit voorval is God, die zijn werk had beëindigd, niet tussenbeide gekomen om nieuwe gameten te scheppen. Immers, de schepping van de twee voorouders van de volmaakte menselijke soort was reeds volbracht. Door de illegitieme en hybride zoon werd de mens drager van ernstige gebreken. Alhoewel Kaïn net als zijn vader 46 chromosomen had, kwam zijn lichamelijk gestalte overeen met die van zijn beide voorouders en was zijn intelligentie heel beperkt, zijn spraak gestoord en derfde hij de Geest Gods, want zijn beestachtige trekken maakten hem onbekwaam om de gaven van de Geest te hebben.

Meer dan twaalf keer bevestigt de Heer in de Mozaïsche Genesis dat elke soort zich naar zijn eigen soort moet vermenigvuldigen. Ter bescherming van de soort was dit het enige gebod dat Adam kreeg. Maar Adam was ongehoorzaam. Is dit geen waarschuwing, zelfs in onze tijd, nu geleerden opnieuw trachten deze barrière te doorbreken? God schonk al zijn goederen aan de mens en voor zichzelf behield Hij alleen het recht op het leven en zijn veelvuldige aspecten: conceptie, geboorte en dood. In de overtreding van dit gebod onstonden alle problemen die de mensheid sindsdien hebben gekweld, en zo zal het opnieuw zijn (indien de genetische overtredingen aanhouden).

Bovendien beseft Don Guido een ander belangrijk zaak over de Mozaïsche Genesis, waarin staat dat de erfzonde door Adam en Eva was begaan. In aanmerking nemend dat de vrouwelijke voorouder, die door de Heer een ‘brug’ wordt genoemd, hetzelfde vrouwtje was dat Don Guido met Adam zag zondigen, is zij het die we altijd Eva hebben genoemd. Eva is daarom niet Adams legitieme vrouw, maar zijn partner ter gelegenheid van die zonde. En dit brengt ons bij de mondelinge Hebreeuwse traditie, waarin sprake is van de twee vrouwen van Adam, de ene Lilith [Eva] genaamd, die monsters en demonen voortbracht [de hybriden], en de andere [de Vrouw] die mensen voortbracht [de zonen van God]. En omdat Eva tot de voorouderlijke soort behoorde en als beest onderhevig was aan de impulsen die van haar vruchtbaarheidscylus afhingen, kan zij voor deze daad niet verantwoordelijk worden gesteld. Daarom, indien zij voor deze zonde geen schuld droeg, valt de verantwoordelijkheid uitsluitend op Adam. In feite zegt St Paulus in zijn brief aan de Romeinen uitdrukkelijk dat de schuld alleen bij hem lag (Rom. 5:12-19).

Zoals door de fout van slechts ‘één’ de dood in de mensheid heerste [geestelijke dood en opeenvolgende uitroeiing van de zuivere menselijke soort van de zonen van God], is daarom door de verdiensten van slechts ‘Eén’, Jezus Christus, voor hen die de Genade ontvangen de gerechtigheid gekomen, of de verlossing – of om met de woorden te spreken van de heilige vader Benedictus XVI in een van zijn predikingen, die van 3 december 2008: *“zijn zij geestelijk geregenereerd”*.

‘Eva’ is eigenlijk geen correcte naam maar een attribuut in de betekenis van ‘moeder van alle levenden’ (Gen. 3:20). Zij was niet zijn echte vrouw, maar fungeerde in de erfzonde als Adams partner. Voor Adam en de Vrouw was zij daarom een surrogaatmoeder, maar voor Kaïn de echte moeder. Via hem nu werd zij voor de tijd waarin wij nu leven de stammoeder van allen. Het is als volgt: door deze zonde zijn wij tegenwoordig allen ‘zonen van Eva’ aangezien ieder afzonderlijk van Kaïn afstamt (hetzij direct of indirect).

Uit dit alles mogen wij afleiden dat de eerste Vrouw, die ten tijde van de erfzonde ongeveer twee jaar oud was en later toen zij groot was geworden Adams rechtmatige vrouw werd, totaal niets te maken had met de erfzonde. Daarom dient zij te worden gerehabiliteerd. De Heer benadrukte: *“Weet wel dat zij onschuldig is!”*

Eva zag er onaantrekkelijke uit. Zij was het enige vrouwtje van haar soort met een gladde witte huid, wat God met opzet zo had geschapen om haar lichamelijk tussen

de voorouderlijke en de menselijke soort in te laten staan om op die manier misschien beter als verzorgster en moeder te kunnen optreden. Zij leek op de leden van haar eigen soort omdat ze klein was [slechts iets langer dan een meter]. Ze had korte benen en lange armen en handen. Haar romp en borst geleken op die van een vrouw. In Don Guido's visioen zat ze na de bevalling in zittende houding en omarmde het kind in haar armen. De gelaatsuitdrukking was er een van tevredenheid. Ze had grote enigszins uitpuilende ogen, maar toch was er iets in haar voorkomen dat menselijk leek. Ze gaf indruk tevreden met zichzelf te zijn, onderwijl omlaag kijkend naar het kind. Haar brede mond had dunne lippen en weken terug tot aan de achterkant van het kaakbeen. Al etend droop de honing uit haar mond. Die honing kwam uit de honingraat die de Jongeman reeds eerder voor haar had gehaald. Door haar platte gehemelte kon Eva als zij at geen voedsel binnenhouden... geen prettig gezicht om te zien. Als ze haar mond opende kon je al haar tanden zien die er gezond uitzagen, wit en regelmatig. De hoektanden waren langer dan de rest, als bij een slang. Eufemistisch en met zekere ironie noemde de Heer haar de 'slang' als symbool van haar slimheid en intelligentie die hoger waren dan van alle andere dieren. Net als haar soortgenoten maakte ze geluiden door haar lange puntige tong naar buiten te steken, waardoor ze geen woorden kon vormen. De tong scheen aan de achterkant van haar keel te zijn vastgehecht.

Zij had het begin van een neus, maar die ontbrak geheel bij haar soortgenoten. Ze had ook geen kin. Haar donkere half doorschijnende haar dat boven haar ogen begon en haar lage voorhoofd bedekte, ging tot aan de achterkant van haar nek door. Vanuit het haar staken haar oren aan de zijkanten van haar hoofd naar buiten toe. Ze had hoekige schouders en rozeachtige wangen.

Als zij er zo onaantrekkelijk uitzag, wat kon de 'Man' ertoe hebben gebracht om twee jaar na de geboorte van het Babymeisje die zonde te doen, een misstap met zulke ernstige gevolgen? Het kon zeker geen eenzaamheid of seksuele drift zijn geweest, in aanmerking nemend dat hij, de volmaakte mens, niet door dat soort impulsen werd beheerst, die de gekwetste mens, getekend als hij is door de erfzonde, heen en weer slingeren. Wat meespeelde was het idee andere mooie kinderen te verwekken voortkomend uit die ene vrouw. Zij had reeds tweemaal bewezen een goede 'producent' te zijn; eerst had zij hemzelf geboren laten worden en nadien het Babymeisje. Maar dat was niet de enige reden, want het gaf de mogelijkheid om 'los van God' een familie te stichten. God wil voor al Zijn Kinderen een geestelijk Vader zijn; Adam echter wilde zijn eigen kinderen hebben en alleenheerser zijn over zijn nageslacht alsook over de door God aan hem toevertrouwde aarde. Met deze opzet wilde hij de aarde besturen en van zijn vruchten genieten. Hij kon niet hebben geweten dat God door een speciale interventie in Eva's baarmoeder de eicel van de menselijke soort had geschapen, gereed staande voor de conceptie van het Babymeisje. Hij veronderstelde dat zijn zaad alleen voldoende was om nieuw leven te scheppen in de trant van een zaadje dat in de aarde valt en ontkiemt.

Aldus vertegenwoordigt de figuur van de wilde genealogische boom Eva's voorouderlijke afkomst. Toen hij Eva in zijn slaap 'bekende' was zij voor Adam de 'boom van kennis van het goede'. Naar Gods wil is toen het Babymeisje ontstaan. Later werd het de 'boom van de kennis van het kwaad' toen Adam op eigen initiatief seksuele betrekkingen met haar had. Daar dit niet volgens Gods plan was, onthield God hieraan zijn creatieve bemoeienis. Adams val werd dus door arrogantie veroorzaakt, door trots, zelfgenoegzaamheid, ongehoorzaamheid en opstandigheid.

De slang Eva was, zonder dat zij zich dat zelf realiseerde, de 'vislijn' die voor Adam uitstond. Hij bezweek voor de verleiding om in concurrentie met God zijn eigen mooie kinderen te maken, ...en hij hapte toe.

De uitdrukking 'boom van kennis van goed en kwaad' dient in bijbelse zin te worden opgevat, waarbij 'boom' voor 'genealogische boom' staat en 'kennis' en 'eten' voor 'generatieve [seksuele] betrekkingen'. Hetzelfde woord staat in deze betekenis in

het Evangelie van Lukas, waar Maria aan de aartsengel Gabriël zegt dat zij geen ‘kennis’ heeft aan een man.

Voordat de erfzonde plaatsvond waren seksuele betrekkingen tussen Adam en Eva in Gods plan voorzien. Dat vond effectief plaats toen Adam in diepe slaap was verzonken, zodat hij zich daar later niet meer van kon herinneren en het daarom ook niet zou willen herhalen. Zo werd het Babymeisje verwekt. De Bijbel wijst op Adams rib, dat wil zeggen op zijn zaad. In deze delicate situatie was het God zelf die binnenin Eva’s baarmoeder een perfecte gameet van de zuivere soort van de zonen van God creëerde. Samen met Adams gameet leidde dit tot het leven van de eerste cel van het allermooiste kind. In aanmerking nemend dat Eva niet aan de conceptie deelnam middels haar eigen voorouderlijke chromosomen, betekende dit dat deze vrucht, de ‘Vrouw’ geheten, in wezen goed was. Evenwel, betreffende de ‘boom van kennis van kwaad’, nam Eva aan de conceptie met haar eigen chromosomen deel die daardoor geboorte gaven aan een kwade vrucht, Kaïn geheten. Volgens de wetten van Mendel werd dat een kruising tussen twee soorten, een product zijnde van hybridisatie. De ‘boom van kennis van goed en kwaad’ werd voorbij de grenzen van Gods plan ‘gekend’ en ‘gegeten’. De vrucht die daaruit onstond werd drager van de dood en het element dat de lichamelijke en psychische integriteit van de mens aantastte. Gaandeweg dreef de hominide staat van de hybriden de andere soort uit. Hun toenemende getalssterkte kwam uit een grotere vruchtbaarheid voort ten aanzien van de pure zonen van God.

Het verdorven bloed zou “*de demon voor de mensheid*” worden, zei de Heer, want het vergiftigde zowel het hybride nageslacht van de zonen van de Mens, dat onderhevig was aan involutie, alsook de legitieme afstammelingen die in de loop der tijd als zuivere soort werden uitgeroeid omdat het genetische kruisingen aanging met hybride vrouwen. De suprematie van de hybride soort werd daardoor in de hand gewerkt. Dit verklaart het raadselachtige vers van Genesis 6:2 waarin staat dat de zonen van God zien dat de dochters van de zonen van de mensen mooi zijn [omdat hun uiterlijk meer geleek op hun patriarchale voorvader]. En dat leidde ertoe dat ze daar naar eigen goedgevoelen vrouwen uitkozen, die slaaf werden of concubine. Zo werden beide stammen verdorven. Dit leidde ertoe dat de Omega een misbaksel werd. De Omega staat hier symbool voor de genetisch perfecte familie van de legitieme zonen van God die wij reeds tegenkwamen in de zesde-dags-schepping, verafbeeld door de laatste van de zes stippen. Zoals het de Alfa betaamt, ontving het Gods Geest. In Jezus zou de Omega wederopgericht worden. Dankzij de Verlossing kan Gods Geest over de verlostten worden uitgestort, en wel ten tweede male. En zo worden zij Gods adoptieve kinderen.

Het Babymeisje groeit op en is ongeveer drie jaar oud als Kaïn wordt geboren. Als Adam ziet dat Eva geboorte geeft aan wat op een voorouderlijk jong lijkt, “*worden zijn ogen geopend*” en doorziet hij zijn fout. Nadat Kaïn is gezoogd stuurt hij Eva weg. Het was dus niet God die Adam wegzond, maar ‘meester Adam’ die Eva wegzond.

De Vrouw en Kaïn groeien samen op onder hetzelfde ouderlijk dak. Toen de Vrouw ongeveer vijftien jaar oud was, geeft zij geboorte aan Abel die even mooi en volmaakt is als Adam en de Vrouw, zoals nadien ook al hun genetisch zuivere en directe afstammelingen, de ware zonen van God. Gedurende veel generaties werden die naar het beeld en gelijkenis geboren van hun voorzaat Adam. Toen was nog geen sprake van een algemene aantasting door het hybride bloed. Dit toont aan dat de erfzonde genetisch wordt doorgegeven of ‘biologisch’ [zie preek van paus Benedictus XVI van 10 dec. 2008] en dat verklaart waarom Don Guido zei dat wij geen schuld dragen voor de erfzonde, maar slechts de ‘gevolgen’ van die schuld.

Een nieuw scenario ontvouwt zich. Vooraan het huis zitten op een bank met hun rug naar de muur toe: Kaïn, 15 jaar oud; de Vrouw, 18 jaar oud – die van Seth in verwachting is; de Man, 33 jaar oud; en Abel, 3 jaar oud. Ze gebruiken een eenvoudig avondmaal waaronder verse eieren en appels. Kaïn brengt het fruit dat hij verzameld had en uit appels bestond, en Abel, die voor de kippen zorgt, brengt de eieren. De appels zien er goed uit, maar zijn van binnen verrot [ze waren van onder de boom geraapt en niet rechtstreeks van de boom zelf]. Abel bijt in zijn tweede rotte appel en gooit die minachtend naar Kaïn toe en raakt zijn hoofd. Dan gaat hij naar de boom toe om enkele goede appels te plukken. In woede ontstoken en beledigd jaagt Kaïn hem achterna. Het geschreeuw van het knaapje is duidelijk hoorbaar. Zijn vader wenkt naar zijn moeder om te gaan kijken wat er plaatsvindt, maar nadat de Vrouw enkele stappen heeft gezet, krijgt ze geboorteweeën en valt neer op de grond. Haar man helpt onmiddellijk. Terwijl de vader bezig is met de geboorte van Seth, blijven de twee broers alleen. Als de vader later bij hen komt, vindt hij Abels dode lichaam op de grond liggen terwijl de voorouderlijke jonkies in ontzetting om hem heen staan. Dezen waren hem te hulp geschoten toen ze zijn geschreeuw hoorden. Adam is als versteend. Door de schok krijgt hij wit haar. Wat is er gebeurd?

Toen de voorouderlijke jonkies Abel hoorden schreeuwen, schoten ze hem te hulp. Kaïn misbruikte hem. Alhoewel ze het knaapje wilden redden, hebben ze in hun poging de twee broers van elkaar te scheiden en Abel uit Kaïns greep te bevrijden, zijn ledematen ontwricht wat tenslotte zijn dood heeft veroorzaakt. Het schouwspel is afschuwelijk. Kaïn moet zijn slachtoffer wel loslaten. De jonkies proberen hem te laten staan, maar hun pogingen halen niets uit omdat hij al dood is. Een volwassen voorouder, die uiteindelijk arriveert, tilt hem voorzichtig op en is net bezig hem op het veld neer te leggen als zijn vader aankomt.

Don Guido merkt op dat de genetisch zuivere voorouders [de niet-hybriden] goed waren en tam, en zich trouw opstelden tegenover de Man en zijn kinderen. Alleen Kaïn is door zijn genetische afwijkingen slecht en jaloers en niet in staat de furie van zijn instincten te bedwingen. Hij is bovendien seksueel ontaard.

Adam bedwingt zijn emoties, maar als hij alleen is maakt hij een afschuwelijk smalend gebaar naar de Heer toe alsof hij Hem toewerpt dat hij niet van zins is nog meer kinderen te maken omdat – volgens hem – God zijn legitieme zoon had moeten beschermen. Het kwam niet bij hem op dat hij door God buiten te sluiten hij al zijn kinderen in een moeilijk parket heeft gebracht. Door zijn euvele daad kon God niet tussenbeide komen, want altijd respecteert Hij onze vrijheid van handelen.

Seksuele afwijkingen zijn dus op genetische defecten gebaseerd. Kaïns zonde was drievoudig: het was broedermoord, homoseksualiteit en pedofilie. Als gehandicapt individu kon hij niet geheel verantwoordelijk worden gesteld. In dit geval trof zijn vader de grootste schuld – zo gaf de Heer aan – omdat hij ongehoorzaam was geweest en het enige gebod had overtreden dat Hij hem gegeven had, wat inhield dat hij met anderssoortige wezens geen generatieve betrekkingen mocht onderhouden. Genoemde verordening wordt in het begin van de Bijbel minstens twaalf keer herhaald. Het was een waarschuwing voor hem en alle zuivere zonen van God die na hem ter wereld kwamen. Die deden echter dezelfde fout.

Het tafereel wijzigt. Don Guido ziet een aantal hybride exemplaren. Het is reeds een aantal generaties verder. Ze zijn van plan een pallsade te bouwen waartoe ze aanwijzingen krijgen van de zuivere zonen van God. Deze hybriden kunnen spreken, iets wat hun voorouders niet konden, en ze beschikken over een zekere logica en ook hun bewegingen zijn soepeler. Lichamelijk verschillen ze niet zoveel van hun voorouders behalve dat ze iets langer zijn. Ze hebben wat we zouden kunnen aanduiden als het begin van een neus dat hun neusgaten gedeeltelijk overdekt. Toch hebben ze nog

steeds die lange oren die aan de bovenkant van hun schedel uitsteken en nog steeds hebben ze die bijzonder lange armen en korte benen.

Don Guido keert zich naar de Man toe die aanvoerder is en de hybriden aanwijzingen geeft, en merkt op: *“Wat een ijverige dieren!”* Een van de harigen hoort dat en keert zich naar Don Guido toe en zegt: *“We zijn allen dieren”*, waarmee hij zeggen wil dat ook Don Guido een dier is. Don Guido antwoordt: *“Hij begreep wat ik zei! Hij praat als een mens!”* *“Ik ben een mens! We zijn allen mensen, zonen van ‘de Mens’!”*

Deze woorden helpen ons in te zien dat deze harige wezens echt mensen waren en dat ook wij zonder Gods Geest slechts dieren zijn, zij het wellicht iets intelligenter dan de hybriden die Don Guido voor zich zag, want God had door de erfzonde zijn Geest van hen teruggetrokken (Gen. 6:3). Door deze zonde verloren wij onze positie als kinderen of nakomelingen van ‘de Mens’. Jezus past deze titel op zichzelf toe vanuit een houding van nederigheid en om aan te geven dat Hij onze ellendige menselijke conditie van lijden op zich genomen heeft. Daarmede stelde Hij (tijdens zijn rondgang op aarde) zijn legitieme aanspraak op de titel van ‘Zoon van God’ terzijde, een titel die het Sanhedrin juist als argument aanvoerde om Hem te kunnen kruisigen.

In de laatste openbaring uit 1974 kwamen de twee vrouwen opnieuw naar Don Guido toe: de gezegende Maagd Maria en de eerste Vrouw, terwijl ze verzen uit de vierde canon van de H. Mis zongen: *“Zelfs toen hij U ongehoorzaam was en uw vriendschap verloor, leverde U hem [de mens] niet aan de macht van de dood over, maar gaf uw hulp zodat alle mensen U konden zoeken en vinden. (...) Vader, aldus hebt Gij de wereld liefgehad dat U in de volheid der tijden uw enige Zoon hebt gezonden om onze Redder te zijn.”*

Don Guido merkt hierbij op: Nu de mens vanuit de wilde staat opnieuw is geëvolueerd, zijn diens psychologische en lichamelijke kenmerken goeddeels teruggewonnen. Via een proces van menigvuldige ingrepen op genetisch niveau heeft God de mens gegenereerd. Door dit gedeeltelijk herstel van zijn capaciteiten van kennis en intellect, die eens tot de integrale ‘Mens’ behoorden, is hij thans in staat God te kennen en lief te hebben. En thans is hij geroepen een sprong te maken van een toestand van een op uiterlijkheden reagerende natuur [waar natuurlijke instincten de overhand hebben] naar die van een transcendente. Zo zal hij bij de ware kinderen van God horen die in geest aanbidden en als God denken, en zich dus ook op Gods wijze uiten, van Hem die liefde is. Alzo mogen zij in gemeenschap met God het eeuwig leven beërven.



Overdenkingen en commentaar

Hoeveel theologen hebben in de loop der eeuwen niet vergeefs naar de betekenis gezocht van de uitdrukking ‘zonen van God’! Zegde St Paulus niet in Romeinen 8:19 dat *“de hele schepping reikhalzend uitziend naar de openbaring van de zonen Gods”*?

Er zijn twee dingen die hieruit naar voren springen. Ten eerste, dat de openbaring niet eindigt met de laatste apostel omdat volgens deze woorden er nog een latere openbaring moest volgen. Dat het ten tweede de apostel Paulus zelf is die zegt dat de schepping op een latere openbaring wacht, wat het een stempel van gezag geeft. Deze openbaring is essentieel om de passage van Genesis 6:3 te begrijpen, die voor het lezen van de hele Bijbel een sleutel geeft. Het stelt ons ook in staat te begrijpen hoe God de mensheid volmaakt schiep [zie preek Heilige Vader, 10 dec. 2008], maar dat zich door de ongehoorzaamheid van de zonen van God, die in het spoor van Adams ongehoorzaamheid traden, de twee parallelle geslachten der zonen van God en die der zonen van de mensen [of nakomelingen van Kaïn] met elkaar vermengden om samen één geslacht te vormen. Dat nu omvat de gehele mensheid die wij tegenwoordig kennen. Het is daarom dat de gehele mensheid in een [geestelijk] ‘ballingschap’ geraakte en verwijderd van het rijk van God. En dat verklaart waarom de Verlossing noodzakelijk was om opnieuw toegang te krijgen.

Sommigen onder u zullen misschien tegenwerpen dat deze openbaring voor bepaalde aspecten te veel afwijkt van de Mozaïsche Genesis, met name voor wat Eva betreft. In Don Guido’s visioenen had zij niets uitstaande met de erfzonde en zij was daarom totaal onschuldig.

Dit gebrek aan overeenstemming zou kunnen zijn veroorzaakt door corrupties in de Mozaïsche Genesis in vroeger tijden; eerst door de Jehovist-schriftgeleerden ten tijde van koning Salomon en later door de priester-schriftgeleerden ten tijde van de Babylonische ballingschap en ook nog daarna.³⁾ Enig licht schijnt hierop als wij in aanmerking nemen dat de oude mondelinge Hebreeuwse traditie nog altijd over de twee vrouwen van Adam spreekt. Het is niet moeilijk om in Eva Lilith te herkennen. Het geeft ook aan dat delen van Genesis verloren zijn geraakt, zelfs belangrijke delen, en dat sporen daarvan kunnen worden teruggevonden in een aantal schriftuurlijke uitdrukkingen zoals ‘zonen van God’ en ‘zonen van mensen’.

Het is vooral in dit laatste decennium dat men naar aanleiding van de verschillende schrijfstijlen in de Mozaïsche Genesis tot de conclusie is gekomen dat er sprake is van verschillende auteurs. Maar dat waren hoogstwaarschijnlijk schriftgeleerden en priesters die bepaalde delen van Gods Woord wensten te actualiseren volgens de toen heersende opvattingen van hun cultuur... Hier zien wij wellicht zo’n voorbeeld van de eigendunkelijkheid van de mens. Het is in elk geval zeker dat de Mozaïsche Genesis in het begin alle fundamentele waarheden bezat, alhoewel in eenvoudige vorm, en ook dat daarin het ontstaan van de mens op overtuigender wijze uiteen werd gezet. Maar helaas is de oorspronkelijke Mozaïsche tekst niet meer voorhanden.

Toen God aan Mozes de openbaring gaf aangaande het scheppingswerk, moest Hij die aan de cultuur van zijn tijd aanpassen en elke moeilijke redenering zoals over de genetika ontwijken, die dankzij onze moderne wetenschap nu wel kan worden verstaan. Derhalve moest God vroeg of laat opnieuw tussenbeide komen en aanvullende informatie geven over hoe het precies toeging. Wij geloven dat Hij dit door de door Hem gegeven openbaring aan Don Guido heeft gedaan, waardoor in combinatie met wetenschappelijke inzichten de oude metaforen nieuw licht krijgen.

³ Opmerking vertaler: Het gebrek aan overeenstemming kan ook zijn veroorzaakt door corrupties in de eeuwenlange mondelinge traditie, die reeds moet hebben bestaan voordat de profeet Mozes zich aan zijn schrijftaak wijdde.

Het zij benadrukt dat de aan Don Guido gegeven openbaringen niet zijn bedoeld om wat resteert van de Mozaïsche Genesis te gaan vervangen. Indien de Heer aan Don Guido deze openbaring gaf, betekent dat geen alternatief voor de Mozaïsche Genesis, maar het wordt daarin geïntegreerd en biedt ons een sleutel om die te lezen. Het betekent ook dat de Mozaïsche Genesis aan rehabilitatie toe is. Er zijn tegenwoordig mensen die tegen de Mozaïsche Genesis argumenteren. Ik denk aan de evolutionisten die volhouden dat de oorzaak en het ontstaan van de soorten, ja van het leven zelf, in de wet van het toeval moet worden gezocht en niet kan worden toegeschreven aan een God die handelend optreedt. De consequenties hiervan op theologisch gebied zijn ernstig, omdat de hypothese dat de mens het product is van natuurlijke selectie het principe aantast dat de Mens op zeker moment in de geschiedenis absoluut volmaakt was. Daarenboven ontkent deze benadering dat de erfzonde hem 'biologisch verdorft' waarmee de noodzaak van een Verlossing wordt ontzegd, zoals paus Benedictus heel wijze-lijk in zijn prediking aangaf van 10 december 2008.

Voorts zeggen bepaalde bijbelcritici dat het verbod dat God aan Adam gaf een teken is van Zijn gebrek aan liefde want, zeggen ze, het is een fundamenteel mensenrecht te weten wat goed en kwaad is. Het is evident dat de beeldspraak in de uitdrukking 'boom van goed en kwaad' moeilijk te vatten is. Het gaat hier immers om een verborgen betekenis. Hoe vreselijk arrogant en vooringenomen als men het recht meent te hebben zijn eigen begrip van goed en kwaad te vormen, alsof dat relatieve waarden zijn die van tijd en plaats afhangen!

Ook is het zo dat deze critici de gedachte hebben geponeerd dat Genesis een mythe is, die aan de heidense culturen en volken zou zijn ontleend, op grond van bepaalde parallellen met geschriften uit de Sumerische beschaving uit een periode stammend die aan Mozes voorafging. Ze bedenken niet dat God tot iemand anders kan hebben gesproken over hoe de mens ontstond, zelfs nog voordat Mozes op het toneel verscheen, en dat een restant van die leer, zij het verminkt, kan zijn overgebleven in de Sumerische beschaving, een beschaving die de diepere betekenis daarvan niet inzag.

Weer andere bijbelkenners hebben zelfs het bestaan van Abraham, Izak en Jacob in twijfel getrokken tot Mozes aan toe! Ze zien niet in dat door de geloofwaardigheid van Genesis aan te tasten er over de gehele Bijbel twijfel wordt gezaaid, het Evangelie inclusief. Dat laatste wordt op die wijze gedevalueerd tot nauwelijks meer dan een handleiding voor ethisch gedrag, waarvan diezelfde bijbelkenners menen dat deze voor onze tijd heeft afgedaan.

Vanuit geschiedkundig standpunt is het genesisverhaal niets dan pure geschiedenis ten aanzien van de kernpunten over het ontstaan van de kosmos, dat van de mensheid en van het Hebreeuwse volk, want de fundamentele gegevens die daarin ten toon worden gespreid zijn correct. Uit hetgeen ons in het Mozaïsch veslag is toegekomen en uit de totale vertelling aan Don Guido, hebben wij in samenhang met een aanzienlijke hoeveelheid kennis uit de hedendaagse wetenschappelijke praktijk een veel grotere zekerheid verkregen over bepaalde facetten, zoals het tijdselement en de regio waar de mens voor het eerst verscheen. Derhalve kan worden aangenomen dat het boek Genesis in geschiedkundig opzicht in grote lijnen voldoet en heel wat betrouwbaarder is dan de voorhanden zijnde antropologische handleidingen. De bestudering van dit boek dient niet te worden belemmerd door allerlei vooropgezette ideeën. Ook dienen de verschillende disciplines rekening te houden met wat is geopenbaard en hun kennis trachten in te voegen bij wat is uitgestippeld. Concreet houdt dat in dat er een heel lange periode van degeneratie van de menselijke soort heeft plaatsgevonden, die nochtans volmaakt geschapen was, en dat daarna er een enorm lange herstelperiode volgde waarin God de zaak weer rechtrok.

Nieuwe interpretatie van creationistisch model versus natuurlijke selectie

De uitlegging van Genesis, die via Don Guido tot ons is gekomen, is niet iets waarmee een discussie kan worden begonnen ten voordele van de evolutietheorie of zijn tegenpool van het creationisme of van een of andere daartussenin liggende theorie, want alle antwoorden liggen in de verklaring opgesloten van een ‘bemiddelende scheping’, die sterk afwijkt van alles wat tot nog toe werd beweerd. En deze verklaring is eenvoudig, logisch en compleet.⁴⁾

De grote vondst van deze nieuwe kennis is de uitleg van de erfzonde die de mensheid in een involutie bracht, wat doet denken aan een val in een bodemloze put. Deze nieuwe kennis stoot alle theorieën omver die tot op heden aan onze universiteiten werden gedoceerd, en het tast de interpretaties aan van alle vondsten die men als belangrijke mijlpalen zag. Hoe had een antropoloog kunnen weten of een ontdekking tot de involutie- of de re-evolutiefase behoorde, er vanuit gaande dat de onderzochte gegevens in slechts één richting wezen? En hoe moesten de hominide groepen worden ingepast, waarvan men altijd had verondersteld dat ze niet tot de menselijke soort behoorden? Alle antropologische boeken dienen daarom te worden herzien.

De reden daarvan – en dit vormt een nieuwe ontdekking – is dat de Mens niet enkele miljoenen jaren geleden werd geschapen, maar enkelen tientallen miljoenen jaren geleden, in de laat-Eocene periode. Betekent dit dat God zich heeft vergist of dat Don Guido het verkeerd heeft verstaan? Neen! Het betekent dat de grenzen van de wetenschap zich duidelijker voor ogen stellen alsook de illusoire objectiviteit van zijn criteria en a priori opvattingen, en classificatiepogingen van vondsten die in een verkeerd daglicht zijn geplaatst. We kunnen natuurlijk niet voorbijzien aan de effecten die de hybridisatie op de mensheid heeft gehad! Het is deze factor die alle genetische misvormingen en kwade neigingen van de mens heeft veroorzaakt en zijn kwetsbaar immunologisch systeem. Op eenieder doelend zei de Heer dat wij een “*koppige generatie*” zijn [de hybriden]. Deze door Hem gegeven typering is eigenlijk veel te mild.

Wie voelt niet een zekere dankbaarheid als wij ons met de Neanderhalermens vergelijken? Maar indien wij ons trachten te vergelijken met de zonen van God, met de mensen die volmaakt geschapen waren, hoe voelen wij ons dan? Waarschijnlijk voelen wij ons dan als ‘primitieve’ monsters. Na een reeks van geleide selecties op verschillende niveaus, waarmee de mensheid van zijn corrupte en onherstelbare hominide takken werd gezuiverd, en na reconstructie van de oorspronkelijke menselijke karaktertrekken dankzij een continu verloop van kleine stapsgewijze aanpassingen in de genen en chromosomen, heeft God genadevol beschikt om tevens datgene te gaan herstellen wat wij onverbiddelijk waren kwijtgeraakt: zijn Geest. Daartoe heeft Hij zijn zoon Jezus gezonden. Als Jezus niet zijn Leven voor ons had gegeven door een soort ‘transfusie’ van zijn Bloed, zijn levengevend Bloed, zouden wij onherroepelijk verloren zijn geweest. Toen immers de integriteit van de mens door de hybridisatie was geschonden, kon Gods Geest niet meer bij hem wonen (cf. Gen. 6:3). Wat restte was een lichaam met een ziel [psyche], en ook die waren in verval geraakt. Dat verklaart waarom hem de mogelijkheid tot toegang van het supernatuurlijke rijk werd onzegd.

Daartoe kwam Jezus opdat wij wederom zijn Geest konden krijgen en weer Gods kinderen konden worden genoemd, zij het door adoptie. Op deze manier bood de Heer een herkansing aan om effectief naar de Hemel uit te zien, waarbij de sacramenten ons in staat stellen het genezingsproces hier op aarde in geest en psyche voort te zetten. Hij geeft ook de gelegenheid onze intermenselijke relaties recht te trekken en natuurlijk de relatie tussen ons en God. Hij kwam om ons te onderrichten dat wij ons niet meer als

⁴ Opmerking vertaler: Don Guido geeft via zijn ontvangen kennis een complete verklaring binnen toen heersende stand der genetica.

arrogante, misdadige, egoïstische, losbandige en dwaze dieren mogen gedragen, maar als echte kinderen voor wie de waarden van erkenning van de Vader, onderling respect en hulpvaardigheid essentieel zijn. Jezus kwam ook, niet zozeer om ons van geweld, onrecht en honger te bevrijden – dat zijn situaties die de mens zelf met een dosis goede wil kan oplossen – maar om ons te bevrijden van de slavernij van de psychologische misvormingen van ons besmette ego, of om het eens anders te zeggen, onze ziel van de doodzonden te genezen die latent in ons wonen. Via een sacrament zegende Hij ook het huwelijk waardoor genezing kon plaatsvinden van de genetische defecten die door de erfzonde waren ontstaan.

Niemand weet, of wil weten, wat hij in de diepste en donkerste spelonken van zijn psyche draagt, dat zo vol is van al ons lijden en verwondingen en morbide ontregelingen, die genetisch zijn bepaald en zich via de miljoenen voorgaande generaties hebben opeengestapeld. Jezus kwam om de ketens van deze brutaliteit te breken, ja, om ons als engelen te laten vliegen. Maar dat is niet alles, want lichamelijk zijn we nog altijd slaaf. Maar slaaf van wie? Laten we dit samen proberen te ontdekken.

Hoe het visioen in de Bijbelse context past

Wij worden in deze wereld in Adams erfgoed geboren, van hem die zich eigenzinnig aan Gods vrijgevigheid had vergrepen, die zich Gods erfenis had toegeëigend om heer en meester over de aarde en al zijn goederen te worden. Maar hij wilde meer. Hij wilde ook heer en meester zijn over zijn nakomelingen. God, die zijn Woord altijd gestand doet en Adam als rentmeester over de aarde had aangesteld, kwam hem daarin tegemoet. Adam misbruikte zijn autonomie en trof God in wat Hem het meest dierbaar is: het leven zelf. Zijn illegitieme nakomelingen waren niet in Gods plan voorzien. Misschien komt nu de volgende vraag naar boven: indien God alles van tevoren weet zelfs lang voordat het plaatsvindt, waarom liet Hij begaan; waarom verhinderde Hij dat niet? Had Hij Eva's ovule voor Adams zaad niet incompatibel kunnen maken? Of had Hij Kaïn niet steriel kunnen maken om de schade alleen tot die generatie te beperken? We weten dat God niet tussenbeide kwam omdat Hij de Mens naar zijn evenbeeld 'vrij' had gemaakt. Hij schiep de mens niet voor eigen voordeel, maar om hem gelukkig te maken en spontaan liefde van hem te mogen terugontvangen. Daarom moest Hij de mens vrijlaten en de gelegenheid geven uit eigen ervaring de smartelijke gevolgen van ongehoorzaamheid te zien. Adam moest zelf inzien dat vrijheid verkeerd kan worden gebruikt en hij moest met pijn en moeite leren zijn vertrouwen op God te stellen, want als God gebiedt of verbiedt of iets aanraadt, doet Hij dat uitsluitend vanuit zijn liefde tot ons, en wel voor ons eigen bestwil en niet omdat Hij zijn autoriteit wil doen gelden. Adam moest daarom het lijden ondergaan dat uit verkeerde keuzes voortkomt en gaandeweg ontdekken wat al of niet goed is.

Hetzelfde geldt ook voor ons, die de consequenties van Adams misstap in een conditie van ontbering en absolute ellende dragen, wat zijn oorzaak vindt in het verlies van al die supernatuurlijke en preternatuurlijke goederen. Het lag in Gods oorspronkelijke bedoeling deze aan de mensheid te schenken. In plaats daarvan werd de lijdende mensheid onderhorig aan hem die ons tot slaaf had gemaakt; want Adam had zich ons toegeëigend. Zonder een afkoopsom zouden wij voor altijd zijn lijfeigenen zijn gebleven.

Derhalve kwam Jezus om die afkoop met zijn Leven te betalen. Nu wij Adams trots en vooringenomenheid kennen en zijn gebreken, wordt duidelijker hoe Jezus' Lijden en Dood betaalt wat in zijn plaats Adam aan God zou hebben moeten betalen (indien hij daartoe in staat was geweest). De prijs compenseert voor het feit dat Adam Gods schepping had ontstolen waardoor hij Hem leed had berokkend. Zijn gebrek aan vertrouwen, zijn ongehoorzaamheid en opstandigheid, lagen aan de wortel van het kwaad. De compensatie geldt ook voor al het kwaad dat hij de mensheid in de keten

van generaties heeft toegebracht. Daar dienen wij ook vergeving voor te schenken. Om plaatsvervangend Adams schuld te kunnen voldoen heeft Jezus zich in grote nederigheid van de voorrechten ontdaan die Hem krachtens zijn godheid toekwamen. In anti-type op de zonde van trots en ongehoorzaamheid van onze voorvader is Jezus de nederige en gehoorzame dienaar geworden tot zelfs de dood aan het Kruis toe (Phil. 2:5-8). Hij liet toe dat Hij gezeseld werd, wel wetend dat het Adam was die daar had moeten staan. Het drama wil dat Adam ons binnen de grenzen van geselend (dus telkens terugkerend) lijden van psychische en lichamelijke kwalen heeft gevangen. Jezus verzet zich er niet tegen met doornen te worden gekroond want Hij wil genoegdoening schenken voor Adams zelfgenoegzaamheid en trots. Die hadden Adam ertoe gebracht om zich tot heer en meester over de aarde en zijn illegitieme nageslacht uit te roepen. Met het kruisdragen draagt Jezus de totale mensheid (want allen zijn wij kinderen van Adam). Zodoende bewijst Hij zijn intens verlangen om de mensheid naar de oorspronkelijke en volmaakte staat terug te brengen, in oppositie op Adam die de mensheid in een staat van onafzienbare involutie had gebracht. Op het Kruis hangend lijkt Jezus een schild te vormen alsof Hij zeggen wil: voordat de Gerechtigheid op de mensheid toeslaat, dient de mensheid eerst via Mij te gaan.

Dientengevolge betaalde Jezus Adams volle schuld en mocht in ruil daarvoor het erfdeel opeisen dat Adam verkwanseld had. Jezus wil onze mensheid wederopbouwen en naar de Vader terugvoeren. Zoals we tijdens de Paaswake zingen (in het Exultet), kwam Jezus als de Verlosser om ons vrij te kopen: *“Qui pro nobis aeterno Patri Adae debitum solvit et veteris piaculi cautionem pio cruore deterisit.”* (Die voor ons de schuld van Adam aan de eeuwige Vader betaald heeft, en de schuldbrief van de erfzonde heeft uitgewist met het bloed van zijn hart.) Natuurlijk verwacht Jezus onze medewerking en actieve inzet. De enige prijs die ieder individu moet geven is de erkenning dat Hij de ware Zoon van God is en bij machte dit wonder te bewerken. Tevens moet elkeen uit eigen vrije wil bereid zijn Jezus' onderwijzingen te volgen en ze ook in de praktijk te brengen.

Slotopmerking

De Verzoening en de beloften, zoals begrepen in het Boek Openbaring, waarin de overwinning over de erfzonde wordt getoond alsook de belofte om naar de oorspronkelijke en volmaakte staat terug te keren, zijn sterk gerelateerd aan de thema's die in de eerste hoofdstukken van het boek Genesis aan bod komen. Zonder inzicht in Genesis wordt het buitengewoon moeilijk om aan de wens gestalte te geven ons innerlijk beest kwijt te raken. Niet alleen dat – zonder Gods hulp is dat zelfs onmogelijk. We kunnen eenvoudig vaststellen hoe iemand die goed wil zijn dit niet uit eigen kracht kan. Hij kan goede dingen doen, maar dan toch niet die noodzakelijke innerlijke genezing krijgen. In zijn diepste wezen zou hij gewoon hetzelfde blijven. Zelfs als we dat willen, kunnen wij deze metamorfose niet zelf bereiken. We kunnen dit niet zonder de middelen die Jezus heeft aangereikt. Het eerste middel daartoe is de Heilige Eucharistie, hetgeen een ware en geëigende transfusie is van zijn goddelijk Lichaam en Bloed in onze menselijke zwakheid. Zijn Lichaam in ons geneest ons van onze psycho-lichamelijke gebreken en zijn Bloed in ons voedt het nieuw verworven leven van onze geest in de Geest. De Heilige Eucharistie bewerkt een genezing die onze zieke cellen vervangt met de volmaakte en heilige cellen van Jezus. Alleen Jezus, de bemiddelaar en ware Zoon van God, kan precies zoals de Vader dat wil deze nieuwe schepping tot stand brengen.

De hiermee verband houdende thema's zijn zo uitgebreid en afwijkend van wat we tot nu toe gewend zijn, maar ze zijn ook eigentijds, wat betekent dat wie Gods werk echt wil kennen niet aan deze openbaring voorbij kan gaan. Het geeft immers de sleutel tot een beter verstaan van de profeten en vooral de Evangelieën.

Indien recente zieners en zienersessen de revue passeren zoals Maria Valtorta (1897-1961) – wiens werk “Il poema dell’Uomo-Dio” (Het Epos van de God-Mens) op dictaten van Jezus en Maria is gebaseerd – kan men in hun commentaar vaststellen dat de twee eerstelingen, Adam en Eva, ‘beide’ schuld dragen, wat perfect aansluit bij de traditionele leer van de Kerk. De lezer zou hieruit kunnen afleiden dat Don Guido het verkeerd begrepen heeft. Bij nader inzien blijkt dat Jezus onmogelijk bij Valtorta vooruit had kunnen lopen op hetgeen Hij tientallen jaren later aan Don Guido ging uitleggen. Door de problemen die dat met zich meebrengt, had Hij dat nooit zonder een omstandige uitleg kunnen doen.

Niettemin heeft Jezus in verschillende hoofdstukken van Valtorta’s geschriften een basis voor deze openbaring gelegd door uitgebreid in te gaan op de gevolgen van de erfzonde. Bij de verschijning van de hominiden blijkt de mens zelfs lichamelijk op een dier te gaan lijken. Zo bespreekt Valtorta hoe de erfzonde de mens als het ware met het venijn van dierlijke instincten heeft geïnjecteerd – de oorzaak van afwijkend gedrag: gierigheid, opstandigheid, competitiezucht, wraak en onbedwingbare driften, neigingen die allen in dienst staan van de zintuigen.

* * *

De integrale tekst van de openbaringen aan Don Guido is verkrijgbaar in het Italiaans, Engels, Spaans, Russisch en Pools en Nederlands. Ze staan op de website www.genesibiblica.eu waar ze gratis kunnen worden gedownload. Meer vertalingen zijn in voorbereiding. De oorspronkelijke Italiaanse uitgave is ook in boekvorm verkrijgbaar voor de prijs van € 16,00 [binnen Italië inclusief porto].

De hier voor u liggende brochure kan gratis worden gedownload bij:

<http://guidobortoluzzi.wordpress.com> alsook bij: www.genesibiblica.eu

Zie o.a. op SCRIBD:

“Opheldering t.a.v. Oorsprong van de Mens volgens Don Guido Bortoluzzi”

Renza Giacobbi

Via 1 Novembre, 1
32100 BELLUNO (Italië)